

befriende ved debatten i dag, og jeg har anerkendt det tidligere i en kort bemærkning – at vi nu har den situation, at jupartierne også er enige om, at endemålet selvfølgelig er at få forbeholdene fuldt og helt væk. Det er kun et spørgsmål om hvordan og hvornår.

Og når statsministeren har præsenteret os for et forslag til et nyt retligt forbehold, så er det, fordi han har fundet ud af, at befolkningen nok ikke vil afskaffe resten af forbeholdet, medmindre han lægger den her venteposition ind, hvad angår udlændingepolitikken. Men det har været klokkeklart i debatten, at det kun er en venteposition i venteværelset, og at Danmark skal ind i det rum, hvor man er fuldt og helt med, hvor der ikke eksisterer nogen forbehold og dermed ikke noget sidste værn til opretholdelse af dansk selvstændighed.

Jeg vil komme ind på det, vi har debatteret de seneste uger, og som jeg også tror en del her i salen venter et svar på, nemlig: Hvad skal der ske? Forfatningen bliver en realitet under regeringskonferencen. Det ser det ud til. Regeringen har lagt sig på den linje, at man vurderer, hvad der sandsynligvis bliver flertal for, og hvad der kan blive enighed om til sidst, og så lægger man sig på den samme linje, fordi man tænker, at så kan man komme hjem og lade, som om man præsenterer en succes. Det er jo kendt stof. Det har man gjort før i EU-sagen, og det har man så også gjort her i forbindelse med regeringskonferencen. Så vi kan nok forvente, at vi står med et forslag til forfatning, vi så skal stemme om næste år.

Vi har så problematiseret det forhold, at danskerne skal kunne stemme nej. Hvis man har en folkeafstemning, så kan det ikke nytte noget – og slet ikke som ansvarlig statsminister – at man går til sit folk og siger: I kan stemme ja, eller også kan I få kaos. Det er jo ikke en statsminister værdig at gå ud og sige: I kan stemme ja, eller I kan få kaos. Hvis man vil have en folkeafstemning, der er reel og fair, så siger man selvfølgelig: I kan stemme ja, eller I kan stemme nej, og så fremlægger man vurderinger af, hvad man tror kan blive konsekvensen af jaet, vil man forfatningen, og det har vi så en tekst på. Det er jo herligt stof at fremlægge, for det tror jeg ikke ret mange bryder sig om. Men så siger man også, hvad konsekvensen eller de mulige scenarier ved et nej er.

Vores bidrag til den debat, nemlig at vi har sagt, at der er flere scenarier, er jo blevet anerkendt. Hvis vi stemmer nej til forfatningen, så vil det være sådan efter traktaten i dag, at så er

forfatningen faldet. Så er der ingen forfatning hverken for os eller for andre lande.

Så kan der være to muligheder efter det, nemlig at der er flere andre lande, der også afviser forfatningen. Så bliver man jo nødt til inden for EU-systemet med det medlemskab, vi har i dag, hvor vi er EU-medlemmer, at finde ud af, hvad man så vil gøre, for så er forfatningen jo faldet.

Er der så nogen, der insisterer på, at man alligevel vil nogle af de ting, der fremgår af forfatningen, så må der være en ny regeringskonference, en ny forhandling, og så håber jeg, at der vil være partier her, der tager højde for, at man ikke har befolkningen bag sig i EU-spørgsmålet.

Det andet scenario, hvis det bliver et nej, er, at 24 lande, altså inklusive de nye efter udvidelsen, ønsker forfatningen, men Danmark gør ikke. Da er det vores politiske vurdering, at Danmark ikke skal forsøge at forhindre de andre lande i at lave forfatningen, men lige så vel som vi anerkender, at de skal have en mulighed for at lave den forfatning, de ønsker, skal de anerkende, at der bliver forhandlet et nyt grundlag for Danmarks medlemskab. Det er jo soleklart.

Det er selvfølgelig et grundlag, der fuldt og helt anerkender, at befolkningen har sagt nej, og det betyder selvfølgelig også, at Danmark ikke er med i den politiske udvikling, der fører frem til den her statsdannelse i EU, fordi vi har sagt klokkeklart, at hvis vi skal vælge imellem et EU med en forfatning, altså en egentlig statsdannelse i EU, og et frit Danmark, så er valget jo nemt for os.

Kl. 12.00

Men vi ved jo også godt, at det ikke er sådan, at man går fra den ene side af lokalet til den anden side af lokalet; der er jo en forhandlingsproces, og der er selvfølgelig en masse ting, der skal afklares, for vi har jo relationer med vores nabolande, og det vil vi selvfølgelig også have efter et nej.

Faktum er altså, at hvis vi stemmer nej, er forfatningen faldet; den er også faldet for de andre lande. Og så vil der være en situation afhængigt af, om der er flere, der siger nej – hvilket jeg tror vil blive tilfældet den her gang – eller vi er alene om at sige nej.

Se, nu har jeg så fremlagt, hvordan vi ser nogle forskellige scenarier efter et nej. Så er spørgsmålet, om jasiden, som vil blive siddende på ministertaburetterne, og som vil blive siddende på magten, hvad angår retten til at forhandle efter et eventuelt dansk nej, er villige til at gøre det samme, nemlig fremlægge, hvad deres vurde-